



Folketingets Retsudvalg

MINISTEREN

J.nr. 06-0800-00084

Dato: 1. maj 2006

Folketingets Retsudvalg har i skrivelse af 6. marts 2006 (Ad REU alm. del) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål 283:

Spørgsmål 283:

”Ministeren bedes forholde sig til vedlagte anonymiserede henvendelse. Ministeren bedes særligt forholde sig til spørgsmålet om dispensationsmulighed ift. til godkendelse på 0-36 måneder for adoptanter, der skal adoptere fra Kina, samt om grænsen på 40 års aldersforskel eventuelt bør ændres.”

Svar:

Henvendelsen vedrører de nye retningslinier for adoptionsformidlingen fra Kina.

De kinesiske myndigheder har meddelt, at der som udgangspunkt kun er børn i alderen 0-24 måneder til bortadoption fra Kina, og at de fremover forventer, at ansøgere, hvis sag sendes til Kina, vil kunne modtage disse børn. Det betyder i praksis, at der fremover ikke kan sendes ansøgninger til Kina fra ansøgere, der er godkendt til barn i alderen 12-36 måneder (eller ældre børn), idet disse ansøgere ikke efter de danske regler vil kunne modtage børn ned til 0 måneder.

Det er min grundlæggende opfattelse, at vi må indrette os efter de nye kinesiske retningslinier.

Det gælder også, selvom det betyder, at der er nogle danske adoptionsansøgere, der bliver skuffede over ikke at få deres forventninger om et kinesisk barn indfriet. I forbindelse med international adoption kan det desværre ikke undgås, at sådanne situationer undertiden kan opstå, fordi forholdene omkring formidlingen ændrer sig.

Jeg er bekendt med, at problemet har et vist omfang, fordi det drejer sig om Kina, der er det land, hvorfra vi i Danmark modtager flest udenlandske adoptivbørn. I 2005 kom 35 % af de udenlandske børn således fra Kina.

Jeg er dog også bekendt med, at der faktisk kommer mange adoptivbørn i alderen 12-36 til Danmark fra andre afgiverlande end Kina. I 2005 var ca. 27 % af de udenlandske børn således i alderen 12-36 måneder og fra et andet land end Kina. Af de i alt 340 børn, der var over 1 år ved hjemtagelsen til Danmark i 2005, kom 60 % fra et andet land end Kina.

Der er derfor ingen tvivl om, at det fortsat er muligt at formidle børn til danske adoptionsansøgere, der har en godkendelse til et barn i alderen 12-36 måneder eller ældre.

Ændringen af retningslinierne har imidlertid skabt en øget debat om de danske aldersregler på adoptionsområdet. Der har i den forbindelse været forslag om, at man generelt ændrer de danske regler, ligesom der har været forslag om, at man konkret hjælper de ansøgere, der ønsker at adoptere fra Kina, ved i relation til disse ansøgere at dispensere for aldersreglerne.

Det er min opfattelse, at ændringer i udenlandske retningslinier vedrørende formidlingen ikke uden videre bør føre til en ændring af de danske regler. De danske regler er begrundet i hensynet til barnets bedste, og en ændring af udenlandske formidlingsregler kan ikke føre til, at vi i Danmark ændrer vores opfattelse af, hvad der er godt for barnet.

Adoptionsloven blev ændret så sent som i 2000 og indeholdt da betydelige lempelser i forhold til de tidligere alderskrav, bl.a. i form af udvidede muligheder for at dispensere for kravet om maksimalt 41 års aldersforskel mellem ansøgerne og barnet. Der er nu mulighed for at få dispensation på trods af helt op til 45 år og 364 dages aldersforskel mellem ansøger og barn, hvis den anden ægtefælle er noget yngre, hvis man ansøger om godkendelse til adoption af endnu et barn inden for rimelig tid efter at have hjemtaget et barn, eller hvis der foreligger særlige omstændigheder. Og aldersforskellen beregnes vel at mærke på ansøgningstidspunktet, hvilket betyder, at ansøgere er væsentligt ældre, når barnet hjemtages.

Det er ikke min opfattelse, at der siden 2000 er sket væsentlige ændringer i relation til den almindelige levealder, førstegangsfødendes alder etc., således at dette skulle kunne begrunde en generel revision af reglerne.

Med hensyn til mulighederne for at give aldersdispensation til de ansøgere, der konkret er berørt af de ændrede kinesiske retningslinier, er det min opfattelse, at man bør være meget varsom med at betragte forhold omkring formidlingssituationen som argument for at se bort fra de almindelige alderskrav.

Gør man det, kan det let føre til, at der i praksis gælder forskellige aldersregler i forhold til forskellige afgiverlande, hvilket igen vil kunne føre til, at ansøgere – i forventning om en aldersdispensation – vælger børn fra afgiverlande, hvorfra man erfaringsmæssigt ved, at børnene i forslag ligger uden for den godkendelse, som de efter de danske regler kan få.

Jeg har, som det fremgår af min besvarelse af Retsudvalgets spørgsmål 303, den 7. april 2006 via Familiestyrelsen anmodet de kinesiske myndigheder om at acceptere ansøgninger fra en nærmere afgrænset gruppe af ansøgere, der i særlig høj grad er berørt af de nye retningslinier fra Kina, idet de på tidspunktet for de nye retningslinier fra Kina var godkendt til adoption af et barn i alderen 12-36 måneder og havde valgt Kina som afgiverland.

Lars Barfoed

/Pernille Moll